

Иван Вазов
Откъслеци

I

Аз буйно влязох на живота
в безбрежният му океан,
наситих всякаква охота,
постигнах всякой светъл блян.

Радвах се много, много страдах,
но нямаше за мене бряг.
Кат слаба твар аз често падах,
кат млад човек – въставах пак.

Успях аз за всичко да узная:
ядът, възторгът, любовта;
изпих аз чашата до края
из радостта и на скръбта...

II

И нека бързите години
въз мен кат сенки да летят,
и тайни сребърни седини
коса ми всяк ден да красят.

И нека падат вси надежди
кат жълти листе в есента,
и само скърби и премежди
да ми оставят на света,

ти тупай, бий, сърце! Безумно
последний си елей троши!
Люби, страдай, угасвай шумно,
но само скоро ти свърши!

1884

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9730>]